

N:o 31.

Af Herr **Reutercrona**: Om upphörande af lagens stadgande i 8 Kap 2 § 8 mom. Rättegångs-balken, rörande särskildt forum för frälsemän.

Sedan Adeln upphört att utgöra ett särskildt Stånd i samhället och adelsmannen numera icke åtnjuta eller gör anspråk på några företrädesrättigheter framför andra detsamma medlemmar, utan står med dem i ett fullkomligt lika förhållande i alla öfriga hänseenden, är det en stor olämplighet att fortfarande bibehålla stadgandet i 8 Kapitlet 2 § 8 momentet Rättegångs-balken, att till Hofrätt och icke Underrätt höra "tvister om arf efter frälsemän, deras förordning vid dödstimman om deras egendom samt förmynderskap för deras barn och arfvingar, som frälse äro". Denna olämplighet faller desto mer i ögonen och påkallar oafvisligt rättelse, då, genom Konkurslagen samt Förordningarne om boskillnad och undanskiftande af egendom i makars bo, äfvensom huru gäld vid dödsfall betalas skall och om urarfvagörelse, så ock angående undanskiftande af egendom i död makes bo den 18 September 1862, ofvannämnda lagrum upphäfts i hvad det innehållit om särskildt forum för frälseman i fråga om konkurs, boskillnad och urarfvagörelse, så att numera, när affiden adelsmans sterbhusdelegare afträda hans egendom till konkurs, för vinnande af afträdes- och urarfvaförmån, eller efterlevande adelig make vill undanskifta egendom i boet, anmälan derom skall ske hos domaren i orten och saken behandlas i likhet med dylik fråga rörande ofrälse man. Den boförteckning efter den affidne adelsmannen, som dervid bör bifogas ansökningen, får dock icke, enligt ännu gällande lag, ingifvas till Underrätten och i dess arkiv bland andra boförteckningar förvaras, utan skall till Hofrätt för inregistrering aflemnas. Endast denna omständighet synes tillräckligt tala för upphäfvande af ifrågavarande lagparagraf i sin helhet, beträffande Hofrätt såsom forum för adeliga sterbhus, men den allmänna grundsatsen af jemlikhet inför lagen fordrar tillika oeftergifligt, att i allt hvad som angår åtgärd af domstol ingen, icke den ringaste, åtskilnad göres emellan samhällsmedlemmarne, utan alla lyda under samma lag och rätt. Jag motionerar därför härigenom, att Riksdagen för sin del beslutar

"upphäfvande af ofvananmärkta del af 8 momentet 2 § 8

Kapitlet Rättegångs-balken samt hvad lag och författningar i öfrigt ännu innehålla om särskildt forum för frälsemän och deras vederlikar.“

Stockholm den 17 Januari 1867.

Axel Reutererona.

N:o 32.

Af Herr Orre: Om åtgärders vidtagande för motverkande af utvandringar till Amerika.

Bland indirekta förluster, som årligen orsakas fosterlandet, intager folkvandringen till Amerika otvifvelaktigt första rummet så väl genom det mynt, som derigenom drages ur landet, som framförallt genom förlusten af arbetskrafter, hvilka voro för landets egna näringar så väl behöfliga. Möjligen kunde utvandringen ega skäl för sig om de individer, som företaga den, i Amerika ginge ett bättre öde till möte än det, som i Sverige föreligger. Vi veta dock alla, att, med högst få undantag, eger ett motsatt förhållande rum, enär utvandrarne gå den största nöd och brist jemte andra lidanden och försakelser till mötes, utan förmåga att kunna till fäderneslandet återvända. Vi veta också huru begäret att begifva sig till nya världen uppstår och underhålles, nemligen genom öfverdrifna dels muntliga dels skriftliga, af inbillningen förstorade berättelser från en del redan dit öfverresta och hvilka, i förhållande till flertalet, slagit sig någorlunda ut, under det verkliga sanningen med omsorg döljes, för att först af den bittra erfarenheten förnimmas, då ångren öfver det gjorda steget vanligen kommer för sent. — Sanningsenliga berättelser om verkliga förhållandet torde högst sällan ernås af dem af arbetsklassen, som utvandra, ty utom att sådana för de sednare icke äro att tillgå, drages nogsamtt försorg derom att rigtiga uppgifter omsorgsfullt undanhållas. Till bekräftelse härpå torde förtjena anmärkas, att endast undantagsvis någon så kallad bildad person utvandrar, derest icke brottsliga orsaker dertill föranleda, då deremot årligen tusendetal af den okunnigaste delen bland folket, som är lättast att dertill förleda, beger sig i väg, saknande alla resurser jemväl hvad språkkunskap och geografisk kännedom angår.

Skulle förhållandet emellertid, såsom jag värdsamt förmenar, förtjena att påaktas, så torde ock någon åtgärd böra vidtagas för att bland allmänheten sprici